

Publicerad 2012-10-07 22:15 av Marcus Gabriel Fors

Solros hör min sång

Hör och häpna, här hittar ni mig högljudd utan att tårarna jag gråter,
ni som tog er rätten att döma och slå, tystnaden är inget som förlåter,
sluta sjung skenheligt om sanning och fly Babylons mur,
jag vill lev vid nejden nöjd i hennes närhet, fri från betongens bur.

Bland vänners värme och i gröna ögon vaknade min tysta glöd,
tidigare drunknad i jordens sår täckt av maskinens överflöd,
din värme väcker viljan, en vild vistelse av kärlek som vittnar och består,
reser sig gör lejonet rufsigt från ruset, ryter med hjärtat så Zion förstår.

Ord räcker ej för att bevisligt blotta den känsla som får bågaren att spinna,
lägg handen mot mitt bultande hjärtat som vägen till Solros vill finna,
tiden tickar, tystnar, tas till tomrums tycke, tar slut varje minut, slutar gå,
allt i stunden få, det är så att tiden med dig stillastå. Jag ser dig och kan förstå.

Nu kan du få mig så lätt, precis som Håkan sa. Finn min blick och tag min hand,
inga roller, inget livlöst löjligt ägande utan två människor som trotsar tidens tand,
låt oss vandra tillsammans utan krav som krossar, det finns bara du och jag,
mitt svärd, min sköld, min önskan, min dröm hos dig vilar varje vaken dag.

Räds inte vingars bredd, som jag fruktat av världen att tidigare bli sedd,
varje liten del av dig är en helhet jag faller för, i stunden alltid beredd,
vackra vördnadsfulla vilda Solros, vid världens vida väg väntar jag dig att följa,
jag önskar inget hellre än att se dig helt och fullt, jag har inget kvar att dölja.

Det vankas något gammalt i det nya fast på ett helt annorlunda sätt,
vid din sida, när jag hör dig andas, känns allting oförklarligt rätt,
Babylon stal nyckeln till elden som brunnit lysande klar och höll den kvar,
men nu är det god tid att finna tillbaks till det goda som en gång rådde och var.

Bland vänner som väcker nytt hopp och frisk tro, vill jag stanna kvar och gro,
korpens vinge flaxa i ultrarapid dit jag bo. Ett sant ögonblick av placebo,
dina spontana blickar blixtrar bländande som åskan i sommarnattens hetta,
de lyser upp mina ögon när jag träffas och återuppväcker pulsen genom detta.

I tystnad ser jag dig sova lugnt i natten, fridfullt med en magisk glans,
mina vingar kastas ut som en sjal och drömmen blir min sagolans,
mitt hem är ert hem ty Näktergalen vakar med öppna ögon och ser,
alla de som hålls av hjärtat nära och finns där när jag mot stjärnorna ber.

Hör min bön du stjärna i fjärran, blickande planet, glödande het,
tag Näktergalens hjärta rakt ur kroppen slita, lita på det ni vet,
i Vattumannes tidsålder väntar världen på att hoppet åter vinna,
~~vann, gjorde hjärtat, mer än något. När en Solros fanns här att finna.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marcus Gabriel Fors med Poeter.se id #42754 innehar upphovsrätten